Χειροτονητήριος ὁμιλία ἀδελφοῦ Προτερίου ὑποδιακόνου

Σεβασμιώτατε, σεβαστοί πατέρες καί ἀδελφοί, εὐλογεῖτε.

Ἰδού, ἔστηκα ἐπί τήν θύραν καί κρούω.

Ὁ Κύριος ἀπό τήν ἀρχή τῆς ζωῆς τοῦ ἀνθρώπου εἶναι παρών διακριτικά ἤ καί πιό ἐντονα, παρακολουθώντας ἁπλῶς ἤ καί ἐπεμβαίνοντας σ' αὐτήν. Δέν εἶναι δυνατόν νά λείπει ἡ πηγή τῆς ζωῆς ἀπό τά κοσμικά δρώμενα.Ἡ αἰώνιος καί προάναρχος ἀρχή εἶναι τό ὄντως ὄν, ὅπως διδάσκουν οἱ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας. Αὐτός πού ὑπάρχει πάντα καί ἐμπερικλείει κάθε ἀγαθό καί αὐτός εἶναι τό ὄντως ἐφετόν.
Ὁ ἄνθρωπος ἔχει μέσα του πηγαία τήν μεταφυσική ἀνάγκη, γιατί ἔχει, ὅπως καί ὅλα τά ὄντα, τήν αἰτία του στόν Θεό. Εἴτε τό καταλαβαίνει, εἴτε ἁπλῶς τό διαισθάνεται, εἴτε λέει πώς δέν τό καταλαβαίνει, αὐτό ὅμως εἶναι ἀδύνατον, καθότι σέ κάποιες στιγμές τουλάχιστον ἄν ὄχι σέ πολλές ἤ κάποτε καί διαρκῶς στή ζωή του αἰσθάνεται τήν ἀνάγκη νά ἀναχθεῖ στό "ἐπέκεινα" καί μάλιστα στίς δύσκολες περιστάσεις πού ἀντιμετωπίζει.

Ὁ ὑποφαινόμενος πέρασε τά παιδικά καί τά νεανικά του χρόνια μέσα ἀπό δύο πόλους γήινης "ἔλξεως"· αὐτοῦ τῶν μαθημάτων καί τῶν σπουδῶν, καί ἐκείνου τῆς ἀθλήσεως καί τοῦ πρωταθλητισμοῦ.

Ἡ ζωή μου εἶχε θά μποροῦσε νά πεῖ κανείς τήν ἐπίφαση τῆς θρησκευτικότητας ἤ - Θεός οἶδεν - ἴσως καί κάποια θετικά στοιχεῖα ὅσον ἀφορᾶ τήν πίστη στόν Χριστό, διότι ἀπό μικρός εὐτύχησα νά "αὐλίζομαι" στούς κόλπους τῆς Ἐκκλησίας.

Μαζί λοιπόν μέ τήν ἐπίμονη ἐνασχόληση καί τήν καλή ἐπίδοση στά μαθήματα καί τίς ἀρκετά ὑψηλές κατατάξεις στήν κολύμβηση, ὁ Χριστός, ὅπως καί σέ κάθε ἄνθρωπο, ἦταν ἐκεῖ, κοντά, ἔστω μέ ἕναν ἐκκλησιασμό τῆς Κυριακῆς, ἔστω μέ ἕνα κατηχητικό τήν ἑβδομάδα, ἔστω μέ κάποιο καλό βιβλίο πού θά ἔπεφτε στά χέρια μου.

Ὅμως, χωρίς νά ἔχω ἰδιαίτερη θεολογική παιδεία καί χωρίς νά μοῦ τό διδάξει κανείς, κάτι (μᾶλλον κάποιος, ποιός ἄραγε Ἄλλος ;) μοῦ ἔλεγε μέσα μου ὅτι τά θεμιτά αὐτά κατά τά ἄλλα δύο πράγματα, οἱ δύο πόλοι στούς ὁποίους ἐκινούμην, ξέφευγαν τοῦ σωστοῦ σκοποῦ τους (νοῦς ὑγιής ἐν σώματι ὑγιεῖ θά λέγαμε σωστά καί μέ πνευματική περισσότερο ἔννοια καί θεοειδές περιεχόμενο) καί καταντοῦσαν νά εἶναι ἀπολυτοποιημένα καί κάτι θά ἔλεγα σάν ''εἴδωλα".

Ἕνα κενό πάντα συνυπῆρχε μέσα στή ζωή μου, ἀπό το ὁποῖο ἐλευθερωτής ἔμελλε να εἶναι – δέν ξέρω σέ ποιόν βαθμό ὅσον ἀφορᾶ τον δικό μου προσωπικό και βέβαια ἰσόβιο ἀγῶνα - ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός.

Ὁ Κύριος, ὅπως καί ὁ ἀδελφός π. Σεραφείμ πολύ συγκινητικά ἀνέφερε στήν χειροτονητήρια ὁμιλία του, στέκεται ἐκεῖ, κοντά, σ' ὅλη τή ζωή τοῦ ἀνθρώπου, μά ὑπάρχουν καί κάποιες στιγμές ἰδιαίτερες πού εἶναι ἐκεῖ, ἀλλά μέ ἔντονο τρόπο, γιά νά πραγματοποιήσει συγκεκριμένα πράγματα σ' αὐτήν, καί ὅπως

περιέγραψε, ὅταν ἦταν δεκαπέντε χρονῶν καί πῆγε νά προσκυνήσει στόν Πανάγιο Τάφο παρακάλεσε γιά τόν ἑαυτό του καί δέν τό περίμενε ὅτι ὁ Κύριος τόν εἰσήκουσε σε τόσο μεγάλο βαθμό πού τοῦ ἑτοίμασε γιά τό μέλλον ὅ,τι καλύτερο, δηλαδή τόν ἐρχομό του σε εσάς Σεβασμιώτατε καί στό μοναστήρι, καί τήν μετέπειτα κουρά καί χειροτονία του.

Ἔτσι λοιπόν ἐγώ ἔκανα τήν φυσιολογική θά λεγε κανείς ζωή μου, ὅπως ἐπίσης εἶχα καί κάποια παρουσία μου στήν Ἐκκλησία Του ἀπό μικρός· Ἐκεῖνος ὅμως εἶχε τήν συγκεκριμένη Του στιγμή (πού δέν ξέρω κατά πόσον μέχρι τώρα καί μέχρι τό τέλος τοῦ βίου μου τήν ἀξιοποίησα καί θά τήν ἀξιοποιήσω στό βαθμό πού πρέπει), ὅταν στήν Πρώτη τάξη τοῦ Λυκείου εὐτύχησα νά ἔχω καθηγητή φιλόλογο ἕνα ἀπό τά πνευματικά παιδιά καί μετέπειτα κληρικό τοῦ Σεβασμιωτάτου Δημητρίου (ὄντος τότε Ἀρχιμανδρίτου), τόν πατέρα Δωρόθεο.

Ἡ ζωή τοῦ ἀνθρώπου περνάει πάντα ἀπό τόν Κύριο, εἴτε τό καταλαβαίνει, εἴτε ὄχι. Μέσῳ λοιπόν αὐτῆς τῆς συγκυρίας γνωρίστηκα μέ τήν ἀδελφότητα καί τόν Σεβασμιώτατο, καί ὅταν κατενόησα πολύ καλά ὅτι ἐδῶ ὑπάρχει ὄντως ρῆμα ζωῆς ἀληθινῆς καί ἐμπειρία τοῦ ζῶντος Θεοῦ, ζήτησα νά συμμετέχω κι ἐγώ στήν ἀδελφότητα, ἔστω κι ἄν δέ γινόμουν ἀπό τά πρῶτα χρόνια μοναχός ἤ κληρικός.

Ἔτσι λοιπόν πέρασα στήν Θεολογική Σχολή Ἀθηνῶν γιά νά μπορέσω νά πραγματοποιήσω αὐτήν τήν ἔνταξή μου στήν ἀδελφότητα, ἐνῶ τότε ὁ Σεβασμιώτατος ἦταν Πρωτοσύγκελος στήν Ἱερά Ἀρχιεπισκοπή Ἀθηνῶν καί ἡγούμενος στήν Ἱερά Μονή Πετράκη.

Ἐκεῖνα τά χρόνια ἔχουν μείνει πραγματικά μέσα στήν καρδιά μου γιά πάντα. Θά ὁμολογήσω πώς μᾶς γνώρισε μέ τόν πιό ἐναργή τρόπο τήν Ὀρθοδοξία καί τήν ὀρθοπραξία.

Πρῶτος ἐκεῖνος ἔγινε ὁ φωτεινός πνευματικός φάρος, πού μέ τόσες ὑψηλές ὑποχρεώσεις καί πολλαπλές φροντίδες, γιά τήν Ἱερά Ἀρχιεπισκοπή Ἀθηνῶν, γιά τήν διεύθυνση Νεότητος, γιά τόν Ραδιοφωνικό Σταθμό τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος πού ὁ ἴδιος δημιούργησε καί λειτούργησε, γιά τήν Ἱερά Μονή Πετράκη καί τόσα ἄλλα, ἔδινε ταυτόχρονα τό καλύτερο παράδειγμα μέ τήν παράλληλη ὄντως μοναχική ζωή, τήν ζωντανή καί ἐπίμονη προσευχή, ἀλλά καί τήν συμμετοχή του καί ἐπιτέλεση Ἱερῶν Ἀκολουθιῶν, στίς ὁποῖες ἐναλλάσσονταν καί οἱ ἄλλοι πατέρες, πού ὁ ἴδιος καθιέρωσε καί τελοῦνται μέχρι σήμερα.

Μνημονεύω τήν καθημερινή θεία Λειτουργία, ὅπου συμμετεῖχαν καί πάρα πολλοί νέοι ἄνθρωποι ἀπό τήν Ἀθήνα καί τήν εὐρύτερη περιοχή της, μέ παράλληλη συμμετοχή τους στήν θεία Κοινωνία, ὁ Ἑσπερινός μαζί μέ τίς ἑβδομαδιαῖες Παρακλήσεις κάθε Τρίτη στούς Ἁγίους Ραφαήλ, Νικόλαο καί Εἰρήνη, καθώς ἐπίσης καί κάθε Παρασκευή στήν Ὁσιοπαρθενομάρτυρα Παρασκευή, μέ τήν προσκύνηση ἀπό πλῆθος κόσμου τῶν ἱερῶν τους λειψάνων, τό Ἀπόδειπνο συνοδευόμενο ἀπό τούς Χαιρετισμούς τῆς Παναγίας.

Οἱ συνεχεῖς ἐπισκέψεις σέ μοναστήρια καί ἅγια προσκυνήματα ἐντός καί ἐκτός τῆς Ἀθήνας καί ὄχι μόνο, μέ ὅλη τήν ἀδελφότητα, μᾶς κατέδειξαν -

ἐκτός ἀπό τά ζωήρρυτα λόγιά του, πάντα ἀπό τούς Πατέρες καί τούς Ἁγίους τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλά καί τήν χριστοφόρο προσωπική του ἐμπειρία – καί τούς ἱερούς τόπους καί τήν ζωντανή λατρεία τοῦ τρισαγίου Θεοῦ.

Ζήσαμε πραγματικά τό ὅτι - νά τό πῶ μέ ἕνα λόγο καί νά μέ συγχωρέσει γιατί θά προσκρούσω στήν ταπεινοφροσύνη του - ὅλα σ' ἐκεῖνον ἦταν ζωντανά κι ὄχι ἕνα νεκρό γράμμα ἤ ἁπλοί χῶροι λατρείας ὅσον ἀφορᾶ ἐν προκειμένῳ τήν προσκύνηση στούς ἱερούς τόπους, ἀκόμη μάλιστα καί μακρυά, στά μοναδικά γιά τήν Χάρη τους θεοβάδιστα Ἱεροσόλυμα, τό Παναγιοσκέπαστο Ὄρος καί τό τῆς Ἁγίας Τριάδος νησί τῆς Ἀποκαλύψεως.

Δέν θά ἀναφερθῶ ἐκτενέστερα σ' αὐτά, ἄν καί θά ἔπρεπε. Γιά μᾶς ἦταν πιά ἐπακόλουθο μιᾶς συνεχοῦς θεοφιλοῦς πορείας τό ὅτι στά τελευταῖα τοῦτα χρόνια εἴδαμε τά μεγαλεῖα τῆς πίστεώς μας νά ἐκτυλίσσονται στήν θεία Λειτουργία πού ἐπιτελεῖ καί εἰδικά καί στήν Θεία Κοινωνία, ὅπως ἐπίσης καί στούς ἱερούς ἁγιασμούς μέ τό Τίμιο Ξύλο, πού ἔσωσαν μαρτυρημένα ἐπωνύμως παμπολλάκις σωματικά και πνευματικά πάρα πολλούς ἀνθρώπους, καί ἐκεῖ νά δίδεται σύν τοῖς ἄλλοις, στούς δύσκολους καιρούς μας, ὅπου ἀμφισβητεῖται ἀκόμη καί τό κορυφαῖο σημεῖο τῆς πίστεώς μας, δηλαδή ἡ Δύναμις τῆς Θείας Κοινωνίας, ἡ πιό ἀποστομωτική ἀπάντηση, πλέον ἀπό τό Πανάγιον Ποτήριον τοῦ Χριστοῦ μας, ἀπό τόν Θεό τόν Ἴδιο.

Εἰδική ἀναφορά θά ἤθελα νά κάνω στό πρόσωπο ἑνός ἀνθρώπου πού μᾶς ἐπηρέασε ἀποφασιστικά στήν ζωή μας, στόν ἄνθρωπο τοῦ Θεοῦ, τήν σεβαστή Μαρία Τσολάκη, ἐκείνη στήν ὁποία ὑποδείχτηκε ἀπό τόν Θεό ποῦ θά βρεθοῦν τά ἱερά λείψανα τῶν Ἁγίων Ραφαήλ, Νικολάου καί Εἰρήνης στήν Θερμή τῆς Λέσβου, καθώς ἐπίσης καί οἱ εἰκόνες τῆς Παναγίας καί τοῦ Κυρίου Παντοκράτορος.

Γνωρίσαμε κοντά της πόσο ζωντανός εἶναι ὁ Θεός καί ποιά εἶναι ἡ ἀληθινή πίστη καί ἡ ὀρθόδοξη ζωή. Τό ἱστορικό τῶν νεοφανῶν Ἁγίων, πού ἔγινε ἐκείνη κατά πρώτιστο λόγο τό σκεῦος τῆς ἐκλογῆς γιά νά ἀποκαλυφθεῖ στίς ἡμέρες μας, (καί κοντά σ' αὐτήν καί σέ ἄλλα εὐσεβῆ πρόσωπα) ἦταν χωρίς ὑπερβολή ἕνας ἐπανευαγγελισμός στά δύσκολα τοῦτα χρόνια πού ὁ κόσμος πολύ λίγο ἤξερε ποιά εἶναι πραγματικά ἡ Ἐκκλησία καί ἡ ζωή της.

Ἡ προσευχή της, πού εἰσακούεται ἀπό τον Κύριό μας, εἴμαστε σέ θέση νά γνωρίζουμε ὅτι ἔσωσε πολλούς ἀνθρώπους καί ἀπό ὑπέρτατους κινδύνους στήν ὑγεία καί ἀπό τόν μεγαλύτερο κίνδυνο τῆς ψυχικῆς ἀπώλειας καί βοήθησε ἀποφασιστικά καί ἐμᾶς τούς ἴδιους. Ἄν καί εἶναι ὀλιγογράμματη καί δέν ὁμιλεῖ γιά τόν ἑαυτόν της, παρ' ὅλα αὐτά, πόσους μορφωμένους δέν ἐπηρέασε γιά μία σωστική ἐκκλησιαστική πορεία; Γι' αὐτό δέν θά ὑπάρξουν ποτέ τά κατάλληλα λόγια γιά νά τήν εὐχαριστήσουμε καί θά τῆς εἴμαστε ἐσαεί εὐγνώμονες.

Θά ἤθελα νά σᾶς εὐχαριστήσω καί πάλι Σεβασμιώτατε Γέροντα, καί γιά σᾶς ἐπίσης δέν μπορῶ νά βρῶ ἐγώ ὁ μηδαμινός δοῦλος τοῦ Θεοῦ, λόγια ἀνάλογα τῆς προσφορᾶς σας πρός ἐμᾶς, ἀλλά βέβαια καί κυρίως πρός ὅλη τήν Ἐκκλησία ἀποδεδειγμένα καί πολλαπλῶς . Ζητῶ τήν ἀνεκτίμητη εὐχή σας τώρα πού εἰσέρχομαι στά ἐνδότερα, οὕτως εἰπεῖν, τῆς Ἐκκλησίας.

Εὐχαριστῶ ἐπίσης θερμότατα τούς δύο καθηγουμένους, τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Παναγίας Γουμένισσας π. Ἀγαθάγγελο, καί τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἁγίων Ραφαήλ, Νικολάου καί Εἰρήνης π. Βησσαρίωνα, πού ὅλα αὐτά τά χρόνια μᾶς περιέβαλαν μέ τήν ἀγάπη καί τό ἐνδιαφέρον τους γιά μᾶς ὡς μεγάλοι ἀδελφοί καί πατέρες.

Τόν π. Δωρόθεο πού ἀνέφερα καί προηγουμένως, τώρα πιά καί πρῶτο Γραμματέα τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, πού ἡ θεία χάρις τόν χρησιμοποίησε γιά τό ὄντως μεγάλο δῶρο τῆς ἐντάξεώς μου στήν ἀδελφότητα τοῦ Σεβασμιωτάτου. Τούς Πατέρες καί ἀδελφούς πού ἔζησαν κοντά μου ὄχι μόνο ὡς πνευματικοί ἀλλά καί σάν πραγματικοί ἀδελφοί.

Τούς ἁπλούς καί τούς πιό ἐπώνυμους ἀνθρώπους τῆς Γουμένισσας ἀλλά καί ὅλης τῆς ἐπαρχίας, πού, μέ συγκίνηση θά πῶ, μᾶς φέρθηκαν σάν νά εἴμασταν παιδιά τους, ἀδελφοί τους καί πατέρες τους - ὅταν ὁ λόγος γιά τούς μικροτέρους - ἀλλά καί ἐμεῖς τούς ἀγαπήσαμε καί τούς ἀγαπᾶμε πολύ, καθώς ἐπίσης καί ὅλους τούς ἱερεῖς τῆς Μητροπόλεώς μας.

Ὁπωσδήποτε τούς καλούς γονεῖς μου Κωνσταντῖνο καί Ὄλγα πού μοῦ προσέφεραν τό “ζῆν” ὥστε τώρα νά ἔχω τήν δυνατότητα νά παλέψω γιά τό “εὖ ζῆν”, πού δέν εἶναι ἄλλο ἀπό τήν προσπάθεια νά ζήσω ἀληθῶς κατά Χριστόν. Τά πεφιλημένα ἀδέλφια μου Λεωνίδα καί Ἀναστάσιο, τίς εὐσεβεῖς συζύγους τους Βιργινία καί Ἀγγελική καί τά ἀγαπητά μου πολλά ἀνιψάκια, τό ἕνα πιά μέ τόν σύζυγο καί τό ἀρτιγέννητο βρέφος τους καί τό ἄλλο ἐπίσης νεωστί συζευγμένο.

Τέλος ἡ δοξολογική ἀναφορά πρέπει πάντοτε τῇ ζωαρχικῇ καί ζωοποιῷ καί ἀγαθοδότιδι ἀδιαιρέτῳ Τριάδι, τῷ μοναδικῷ καί ἀληθινῷ Θεῷ ἡμῶν, σύν τῇ ἁγίᾳ Θεοτόκῳ, τήν Γουμένισσά μας καί Κυρία μας, πού εἶναι ἐνθρονισμένη ἐδῶ ἀπό τά πολύ παλιά χρόνια και συνεχῶς θαυματουργεῖ, τοῖς Ἁγίοις νεοφανοῖς Μάρτυσι καί προστάταις ἡμῶν Ραφαήλ, Νικολάῳ καί Εἰρήνῃ, τῷ Ἁγίῳ Ἱερομάρτυρι Ἐλευθερίῳ, τῷ Ἁγίῳ Ἱερομάρτυρι Προτερίῳ Ἀρχιεπισκόπῳ Ἀλεξανδρείας καί πᾶσι τοῖς Ἀγγέλοις καί Ἁγίοις, ὧν ταῖς πρεσβείαις ἵλεως γένηταί μοι τῷ ἁμαρτωλῷ καί εὐτελεῖ δούλῳ Του, καί ἐν ἡμέρᾳ τῆς φοβερᾶς καί φρικτῆς Δευτέρας Παρουσίας Αὐτοῦ συγχωρῆσαι και σῶσαί με (εἴθε καί ὅλον τόν κόσμο). Ἀμήν.